

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр.

БРОЙ 39. У Новоме Саду, 21. Октобра 1860. **ГОД. III**

Символъ вере.

Лекція Друга.*)

а.

И ко единого Гда Исуса Христа сына Божіа еди-
нороднаго, иже ѿ Отца рожденаго прежде всѣхъ вѣкѣхъ. —
Веруемъ у еднога Господа Иисуса Христа сына Божія,
еднороднаго, — единца, — одъ Отца рођенога пређе
свію векова.

О коме се говори у овомъ другомъ члану вере?
Кое е лице свете Троице Богъ Сынъ? Зашто се на-
зива друго лице Божіе Сыномъ? (Зато што се рађа
одъ Бога Отца пређе свію векова.) Зашто се назива
Сынъ Божій Господъ? Како се јоштъ назива друго
лице св. Троице? Шта значи име Иисусъ? Шта значи
речъ Христосъ? Како се јоштъ назива Иисусъ Хри-
стосъ? (Слово Божіе, Богъ Слово).

Зашто се назива Сынъ Божій единородный? —
Кажи ми шта све знашь изъ Библичне повѣсти о Ии-
сусу Христу? Изброй све молитве у којима се Иисусъ
Христосъ споминъ? Кажи ми jednu црквену песму у
којој се Иисусъ Христосъ назива единороднымъ сы-
номъ Божіимъ. Кои ми Псалтираць зна казати у коме

*) Ова се лекція, по смислу прописанаго у Шк. Листу год. I. бр.
10 поделена часова на двапутъ има предавати, зато е и овде
на двое разделѣна.

се Еванѣлію говори о превечномъ роженію Христо-
вомъ? (Въ началѣ бѣ Слово, и Слово бѣ къ Богу и
Богъ бѣ Слово). Кадъ се чита то св. Еванѣліе? За-
што се башъ на Ускресь чита Еванѣліе о превечномъ
роженію Бога Слова? (Зато врѣ се на тай данъ осимъ
Воскресенія Христоваго праздуе и божественно ро-
женъ сына Божіега одъ Бога Отца. — Како се жи-
вописуе Сынъ Божій на икони св. Троице? С' коє
стране седи до Бога Отца? —

6.

Свѣта ѿ свѣта, Бога истинна, ѿ Бога истинна,
рожденна, несотворена, единосущна Отцу, имже вса
быша. — Веруемъ у Исусе аХриста, кои е светлость одъ
светлости, Богъ истинный — правый — одъ Бога
истиннога, роженъ а нестворенъ, односуштанъ, еднакъ
раванъ Отцу; коимъ е све постало, кои е све створіо.

Шта значе ове речи: Свѣта одъ свѣта? Значе то
да е Богъ Отацъ права светлость, а исто тако да е
права светлость и Богъ сынъ? — Знате ли кою мо-
литву изъ Часловца, гди се Исусъ Христосъ назива
Свешлостъ? (Свѣте тихій святыя славы). А кои ми
знаде Тропаръ, у коме се Христосъ назива „сунце прав-
де?“ — Шта значе речи: Бога истина одъ Бога ис-
тина? Шта значе речи: рожденна, несотворенна? Шта
значе речи: единосущна Отцу? Шта значе речи: Имже
вся быша? Кои бы ми знао е' речма светога Еванѣ-
лія засведочити да е Сынъ Божій све створіо што е
годъ на овомъ свету? (Вся тѣмъ быша и безъ него
ничтоже бысть еже бысть). Кадъ се то у св. Еван-
ѣлію чита? Кадъ мы знамо да е Спаситель намъ права
Светлость и да у нѣму никакве мане нема, како се на-
ма валя владати? (Валя намъ се чувати одъ таме т. е.
одъ греха, и тежити к' светлости т. е. добродетельи.

Светый Евангелистъ Лука.

Између оныхъ светыхъ мужава, кои су намъ животь, дела и науку Христа Спасителя списали, светый Лука е на реду трећий. Покрай нѣгове иконе изображава се обично, по тайнепуномъ виђеню пророка Езекииля, телаць, зато, што е Лука започео свое евангелие са повешћу о Захаріи, кои е као свештеникъ старо заветне цркве теоце Богу на жертву приносио.

Светый Лука рођенъ е у граду Антиохіи у Сирији. По предању быо е онъ еданъ одъ седамдесеторице маньихъ ученика Христовихъ и као што се у едной црквеной песми споминѣ, онъ е быо еданъ одъ она два ученика, којима се Христосъ после свога Воскресенія на путу у Емаусъ придружіо, и при ломленю хлеба явио.*) У младости своіой учио е Лука високе науке, и особито се извештио у лекарству, красноречивости и живописаню. Кадъ е св. апостоль Павле у Антиохіи проповедао, онда се Лука нѣму придружіо, и съ нѣмѣ е заедно, као сатрудникъ у проповеданю науке Христове, по многимъ пределима путовао, и нѣму свагда на руци быо. Збогъ тога е св. апостоль Павле нѣга особито любіо. По желји апостола Павла и са нѣговымъ знанѣмъ списао е Лука на петнайстъ година после Воскресенія Христоваго Евангелие на Гръкомъ езыку. У овоме Евангелию описуе онъ многе догађае и предмете, о којима се кодъ другихъ еванђелиста спомена не налази. Тако одма у почетку открива св. Лука тайну Христоваго воплоћења, за кою е онъ, по мнѣнію многихъ св. отаца, одъ саме преблагословене Дѣве Маріе извештенъ быо. У Лукиномъ Евангелию налазе се и многе причте Христове, којима се грешницима, кои се каю, надежда на милость Божию улива, као што е притча о блудномѣ

*) Другий е быо Клеопа.

сыну, когѣга е отаць каюћегъ се милостиво приміо; о добромъ пастиру, кои изгублѣну овцу тражи, и на- шавъ ю на ременима кући носи; о смиреномъ Митару — царинику, — кои е оправданъ изъ цркве изишао; о Самарянину, когѣга милостиво дело већма се Богу допада, него дари, жртве и сама права вера безъ добрыхъ дела и безъ милосрдія. Напоследку св. евангелистъ Лука најяснѣе описуе каянѣ благоразумнога разбойника, кои е на крсту са Христомъ распетъ ре- као: „*Помени ме Господе у царствѣ швоме,*“ и коме е за срдачно каянѣ нѣгово божественый нашъ Спаситель рай обећао.

Осимъ тога списао е св. Лука „Дѣянія Апостол- ска,“ у којима приповеда о Христовомъ вознесенію, о избору апостола Матіе, о силазку св. Духа, о делима апостола Петра, о каменованю св. првомученика и ар- хидиакона Стефана, о погублѣнню Якова брата Иоано- вогъ, о обраћеню апостола Павла и нѣговомъ пропо- веданю. Проповеданѣ то могао е доиста Лука съ най- већомъ точношћу описати; ербо е апостола Павла сву- да пратио, и напоследку е' нѣмѣ е и у самъ царству- юћій градъ Римъ ишао. Како евангеліе тако и дѣянія апостолска писао е Лука непосредно некомъ Теофи- лу, кои е морао бити какавъ поглаваръ или отменъ човекъ, кои е у Христа веровао. Будући пакъ да Тео- филъ значи Боголюбъ, то се узети може да су оба- две те свете књиге управлѣне и на све люде, кои снагу имаю да страсти свое покораваю разуму, а ра- зумъ вери Христовой, и кои су достойни да слушаю свете Евангеліе.*)

Пошто св. апостоли Петаръ и Павле мученичкомъ смрћу у Риму науку Христову засведоче, Лука обиђе Италију, Галију (Француску) Далмацію, Македонію, Е- гипатъ, Тиваиду и Ливију, проповедајући евангеліе и о-

*) Види: „Предисловіе еже ѿ Луки св. Евангеліа.“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

браћаюћи незнабожце у праву веру. Многе е напасты и гоненія одъ неважяныхъ людій претрпіо, али е свагда постоянь у вери остао, знаюћи да свакогъ оногъ, кои за права Бога страда, очекуе велика награда на на небу. Свагда е быо весео и крепакъ духомъ, нити су га многоразличите патнѣ и неволѣ у очаяніе довести могле. Іоштъ и у старости кадъ му е 84 године было проповедао е слово Божіе с' найвећомъ ревностю. Св. Григоріе Богословъ пише да е и св. Лука мученички животъ свой окончао, али обично се држи да е онъ у дубокой старости у граду Патрасу у Грчкой природномъ смрфу умрѣо.

У време Константина Великогъ пренешено е тело овога евангелиста изъ града Тиве у Грчкой, у престолный градъ Константинополь, и положено е у цркви светыхъ Апостола подъ частномъ трпезомъ заедно с' телесима св. Авдreja првозваногъ и светогъ апостола Тимотея.

По древномъ преданію изобразіо е св. Лука образъ матере Божіе, како на рукама држи Господа Исуса Христа, и іоштъ друге две иконе, и принео е те образе матери божиіой да види есу л' іой по вољи, а мати Божія е рекла: „Милость моего сына и моя нека буде с' нѣма. (т. е. съ тымъ иконама).“ Светый Лука изобразіо е іоштъ и иконе светыхъ апостола Петра и Павла, и оставіо ихъ е светой цркви и христіянству потонѣихъ векова. Неке одъ тыхъ икона задржале су се до данашнѣга дана у гдекоимъ божиимъ храмовима. Споменъ св. евангелиста Луке прославля црква христова 18. Октобра сваке године, а налази се неколико побожныхъ породица у народу Србскомъ, кои тай данъ свое крено име славе. Особито е красакъ Тронаръ кои се св. Луки пое. У нѣму се у кратко али найживлѣ и подпуно описую дела овога ученика Христовогъ. Онъ овако гласи: „Апостолскихъ дѣланіи

сказатеса, и Єваггелїа Хрїстова свѣтла списателя, Лѣкѣ препѣтаго: не исписана сѣща Хрїстовѣ церкви, пѣснми свашченными сватаго апостола похвалимз, мако врача сѣща, человекѣскїа немоци, естества недѣлги и изкы дѣшз исцѣляюща, и молшася непрестаннш за дѣшы наша.

М и л а н а.

(Наставлѣно.)

XI.

Милана се дає своѣмъ ошцу познаши.

Ово вече быяше за нашу Милану врло жалостно. Бледо лице сужнога отца, тешки окови, у коима га в видила, — и страховита тавница нѣгова непрестано іой предъ очи изалазаше. Несреѣно станѣ отчино узнемириваше ю. Само една надежда, да ће одсадъ отца свогъ чешѣ виѣтати и судбу нѣгову колико толико одлакшати моѣи, кадра в была тугу нѣну нешто мало ублажити. Пошто свое обичне послове посвршує, доѣе у свою собицу и помолвиши се Богу да іой благослови намеру нѣну легне у постелю, али заспати нїє могла.

Поноѣ проѣе а Милана іоштѣ ни очїю нїє затворила была. У томѣ се пробуди и вратарица, и почне спремати свога мужа на путѣ. Милана такоѣе устане и вратарици помогне.

Око два сата после поноѣи вратарѣ се на путѣ крене, а жена нѣгова пошто га испрати, врати се у свою собу и легне опетѣ спавати. —

Милана причека докѣ се све у замку смирило нїє; па онда, помолвише се кренкѣ Богу, ключеве тавничне, кое іой в синоѣ вратарѣ предао быо с' клина

скине, светилникъ запали и сакривши га подъ прегачу босонога упути се крозъ мрачный ходникъ управо у тавницу свога отца.

Полагано и са страхомъ отвори она тавницу. Сужный быо в іоштъ буданъ и седіо замишлѣнъ на камену. Опазивши при светлости тавничарову служавку, зачуди се онъ и запыта: „Єси ли ты дете мое, ил' ме очи мое вараю? шта ты овде тражишь тако касно, или болъ реѣи тако прерано? Мало пре в огласіо стражаръ горе на кули да в два сата после поноѣи.“

„Опростите ми — тихимъ глазомъ смерно одговари Милана, — простите ми, што васъ тако у невреме узнемируемъ. Я бы рада была с' вама на само говорити.“

„Дете мое, — рекне на то сужный, — то е за тебе врло опасно, то ће те можда у велику неприлику довести. По твоме синоѣнѣмъ понашаню, я се небы одъ тебе никаквомъ рѣавомъ делу надао, али знай, да поштена девица не сме обноѣъ ни преко прага свога корачити. Да, дѣва треба да обноѣъ врата одъ свое себе веѣма забрави, него што су желѣзна врата на овой тавници затворена.“

„Будите спокойни, — одговори Милана, — све живо у овоме замку осимъ петла и нѣговога стражара дубокій санъ борави. Я се нисамъ несмыслено, ни изъ рѣаве намере овамо упутила. Богъ е самъ мене овамо довео. Я вамъ носимъ гласъ одъ ваше кѣри, одъ ваше единице Милане!

„Одъ мое кѣри (зачуѣенъ рекне сужный. „Ако е тако, то си ты анѣео, што у поноѣно доба долазишь у ову тавницу. Познаешъ ли ты Милану мою? Єси л' ю видила? Єси ли с' нѣоме говорила? Єли она здрава; ели среѣна? говори, говори брзо!“

„Я вамъ найболъ гласе одъ нѣ носимъ,“ — одговори Милана извадивши изъ своихъ недара колайну

отчеву, кою е са собомъ понела была. „Ели вамъ позната ова колайна и овай златанъ ланаць? учтиво запыта га она.“

О та то е онай аманетъ, когъ самъ я моіой доброй кѣри о растанку нашемъ за споменъ дао. Я самъ е заветовао да аманетъ тай никоме изъ руку недае. Ты дете мое, мора да си е' ньоме врло добро позната, и она ти е колайну ту по свой прилици само за то дала да мене е' ньомъ лакше уверишь да те е она к' мени послала.“

„Милана ніе никоме аманетъ твой дала, — одговори она, — погледай ме добрый мой отче! я самъ твоя единица, я самъ Милана твоя!“

Она е, пре него што е другій путъ у тавницу пошла, мрку бою са свога лица спрала, и садъ принесавши светилникъ ближе, учини се она отцу своме да е много лепша, него што е пре была. Бела и румена боя преливаше се на нежни образчићи нѣни, као што се прелива белило крина у близкости румене ружице, или у багрености ютренѣга неба, кврчате плаве власи красише іой главу, и сузе блистаху се у нѣнымъ очима, дочимъ се она умиљато осмеваше.

„Милано, сладка моя Милано! — е' радешѣу повиче Браниславъ, и испусти на землю колайну, — оди, оди, да те загрли твой родитель. — Садъ нема римъ, ако ће се и камените стене замка овога на мое теме сурвати, кадъ самъ само ту утеху доживіоѣ, да дете опетъ видити, и моимъ родительскимъ преима пригрлити могу.“

С' овимъ речма пригрли отаць свою кѣрцу к' срцу своме, и ороси лице нѣно обилнымъ сузама радости. Милана е такође плакала, и задуго ништа друго ніе могла изговорити, само ове речи: „Отче, добрый мой отче!“

„Али кажи ми за име Божіе сладко дете мое — после дужегъ плача рекне отаць, — како си ты у Брестоваць дошла; приповеди ми шта е приморало единицу мою, да у службу ступи кодъ едногъ одъ найманьихъ служителя у овомъ замку!“

Милана приповеди у кратко све што се е' нѣме после несрећногъ растанка догодило, како ю е Марко гостолубиво приміо, и како е она на ту мисао дошла да у Брестовцу службу тражи, да бы тако прилику добила, за отца свогъ чути и нѣга видети.

„И садъ — завршивши доведе познату нама повесть свою продужи Милана, — Богъ е топлу мою молитву услышао, и пламтећу желю срдца мога благословіо. Я самъ добыла ево прилику, да тебе наймилии мой родителю чешће виђати и надгледати, и твоє мудре савете слушати могу! О! та я самъ садъ найсрећниия кѣи на овоме свету. Одъ садъ ништа више одъ благога Бога нежелимъ, него да тебе изъ ове мрачне тавнице избавлѣна и слободна видимъ!“

С' сузнымъ очима пресече отаць нѣну беседу: „Ахъ! не найсрећниия, али за цело найболя, најчеститія си ты кѣи, драга моя Милано, а я самъ найсрећнии отаць на свету. — Мени бјаше тешко сносити ударъ судбине, кадъ самъ златанъ ланаць са желѣзни окови променити морао. Али сада благодаримъ Богу на томе ударцу, кои ме е научіо познати и ценити срдце единице мое. Кадъ ме е светлый царъ нашъ пре неколико година за мое заслуге овомъ колайномъ на златномє ланцу одликовао, држао самъ се за найсрећнигъ човека на свету, али садъ у тешки окови ови, кои ми ранѣно раме непрестано позлеђую, држимъ я себе за много срећниѣга него што онда бяхъ. Тереть овыхъ окова мени нѣ више несносанъ, и ово сладко тренуће небы дао ни за какво благо овога света!“

Шта е злато? — презрителный погледъ бацивши на колайну, коя іоштъ еднако на земљи лежаше, прудужи онъ, — шта е злато ово, на спрамъ райскога блаженства, коимъ Богъ добродетельи често іоштъ и овога света награђуе! Али не, неправо вређамъ я ову златну колайну — подигнувши е са земљ наста-ви говорити — колайна е та за насъ одъ найвеће важности, али не зато што е одъ сувога злата сако-вана него збогъ оныхъ красныхъ знамена, што су на нбой изжлѣблѣна.“

„Да, драга кѣри моя, у овомъ важномъ за насъ тренуѣ испунила се најточниѣ она света истина, одъ кое знаменъ на овой колайни видити можешъ. Сведѣдеће око Божіе бдило е надъ тобомъ, и сачувало те е добру и невину. Преблагій праведный судія са висине свога престола милостивимъ окомъ е погледао у ову тавницу, и мени е страховито ово место мученя у другій рай претворио. Никога се небоймо, кадъ е само онъ с' нама. Видишь кѣри моя! Кнезь Страши-миръ хтео насъ е да упропасти, али е тымъ самимъ и нехотице послужіо као оруђе преко когъ намъ е десница Свевишнѣга неисказану радость овога састан-ка приуготовила.“

У крету е спасеніе. Ко се Бога бои, тай е и у највећой беди много срећниѣ одъ неваляца, све ако ће овај како богатъ, на гласу, и припознатъ быти. Ово ти моимъ собственымъ искуствомъ посведочити могу. Господаръ овога замка мисли да самъ я најне-срећниѣ човекъ на овоме свету, зато што као сужанъ у тавници нѣговой дане живота мога проводимъ. Али премда онъ у највећемъ изобилію живи, премда свир-ка и певанка — кою често и у поноћно доба чакъ овде чуемъ, — нигда готово неизбива изъ двора нѣ-говогъ, ипакъ се я не бы с' нѣиме меняо. Истину ти исповедамъ кѣри моя, да я у овой мрачной тавници

при чаши воде и кришки сувога хлеба за много срећ-
 ніяга себе држимъ, него што е Сташимиръ у своимъ
 сѣйнымъ дворима при сладкой малвасіи и господской
 рани; еръ іоштъ нису оковани онакови ланци, кои бы
 кадри были слободный духъ човечій сапети и уздр-
 жати човека да се мислима своима невіине у висине
 небесне, тражећи тамо мелема за свое уцвелено срце,
 и лека за горке патнѣ свое.“

„Благо теби кѣри моя¹, што си у младымъ тво-
 имъ годинама искусила шта е патня и трплѣнѣ, и што
 у ово глуво доба, — кое многе твое вршњакнѣ у и-
 граню и веселю проводе, — надгледашъ свога суж-
 ного отца. Патня, кою обични люди за найвеће зло
 држе, тебе е сачувала одъ порока и научила познати
 и осећати сладость добродетельнога живота. Буди и
 одъ сада добра, и испуњавай и све друге Божіе за-
 повести тако као што пету Божію заповестъ испуња-
 вашъ. Остани свагда постоянна у добродетельи. Ве-
 ромъ у распетога Спасителя побеђуй свако искушеніе,
 кое би те на зло навести хтело, пакъ веруй мы, бы-
 ти ћешъ срећнія, него да седишъ на найсѣйніемъ цар-
 скомъ престолу.“

На кули замка затрешти рогъ ноћнога стражара,
 кои зору обявљиваше.

Милана полюби отца у руку, угаси светилникъ
 изиђе изъ тавнице и забравивши ю поврати се брзимъ
 коракомъ крозъ тавный онай ходникъ у свою клѣтку.

(Наставиће се.)

Парамитіе.

VI. Р а х и л а.

Кадъ се Яковъ изъ оне свете обители вратио би-
 яше, где му се оно Богъ явио, и где е онъ раство-
 рена небеса видио, бияше душа нѣгова пуна радости,
 еръ ту Богъ понови савезъ са своимъ народомъ.

Али томе непрође дуго, а Якова тешка сустиже туга: люба младости нѣгове Рахила, при рађаню другога сина тешко се замучи, и кадъ виде, да се живота нѣногъ приближи край, она последнѣ прибра снаге, и дете довати и полюби, и назвавши га Венониомъ (Вениаминъ) синомъ болова, душу пусти.

А кадъ предъ вечногъ судию дође, она се заплака и рече: одну ми отацъ само молбу испуни; допусти да мою децу, одъ коихъ ме данасъ растави, само кадгодъ видети могу, и нѣима у неволѣи помоћи и сузе нѣине утрти.

Трипутъ ти дозволявамъ — рече іой небесный отацъ — да свою на земљи децу видишь, алъ нѣове болове неможешъ ты одлакшати.

Кадъ душа ове добре майке први редъ сиђе да свое обиђе, она затече Якова са оба своя сина горко плачући. — „Седа моя косо, — говораше Яковъ крозъ плачъ, ты морашъ пре времена у гробъ! Са боломъ љу к' мртвима ићи, ерѣ ето оће и Вениамина да ми отму.

Плачући врати се майкина душа на небо, докѣ се и Якову и синовима ненавршише дани, те и они у райска селишта дођоше, и радостно іой приповедише, како се туга и плачъ нѣиовъ на радость промену.

Она утре сузе, и после дугогъ времена сиђе опетъ на земљу, да гробъ свой обиђе; ал' ту опази децу свою одъ нѣиовихъ бездушнихъ господара немилостиво гонѣне; и кадъ све опустошено нађе, и виде дани гробъ нѣйзинъ поштеђенъ неоста, приста ту плачући и уздишући тако, да се іошъ дуго после чуяше изнадъ гроба невидимо неко уздисањ.

И трећій редъ сиђе она на земљу башъ онда, кадъ се оно потоцима крвѣ невине деце око Витлеама проливаше. Узъ плачъ и јукъ ояђенихъ майкиѣ

плакаше и ова, са гроба свогъ я'но вичуѣи: нема ѿ
 нема више; и дуго се с' гроба плачни уздисаи чуяше:
 „нема ѿ више.“

А кадъ се трећий редъ на небо плачуѣи повра-
 ти, онда ѿи небесный отаць рече: смири се садъ
 нѣри моя, немучи више свое душе са неволяма люд-
 скимъ; такавъ е животъ на земљи, часомъ прилика
 дође, где се само плачь и якуъ чуе; ал' онъ нетрае
 дуго, и плачь се у радость и славопеве промене. О-
 стави мени децу твою, и моя су; ние твоє срце то-
 лико снажно, да може судбину земнихъ сносити и
 нѣнове беде одлакшавати; то е моя брига, мени е остави.

Тада се умири майкина душа, и оста навеке спо-
 койна у райскомъ населю. Юшъ запитиваше она но-
 водошелце райске о судбини и среѣи своихъ на зе-
 мљи, ал' више необилазаше гроба свогъ, где се уз-
 дисаи нѣнога матернѣгъ срца одавно заборавише. Та-
 ко и данасъ гробъ ѣути, ал' добра майка жъви и да-
 насъ радуѣи се са децомъ своѿомъ.

Неколико примера за вештбанѣ на географичной карти Войводства.

Одъ Новогъ Сада има до Пироша 1 сатъ. Разтво-
 ри толико цирклъ, колико на карти износи то место
 одъ Н. Сада до Пироша, и кажими колико бы сати тре-
 бало одъ Новогъ Сада до Сомбора, кадъ бы се ишло
 преко Кера, Врбаса, Куле, Сивца у Сомборъ?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Илока,
 кадъ би се ишло преко Футога, Черевѣиѣа, Сусека, Не-
 штина?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Шида, и-
 дуѣи на Футогъ, Черевѣиѣъ, Грабово, Лежимиръ, Ди-
 вошъ, Ердевѣиѣъ у Шидъ?

Колико бы требало одъ Н. Сада до Митровице идући на Каменицу, Иригъ, Велике Радинце у Митровицу.

Колико бы требало одъ Н. Сада до Кленка идући на Иригъ, Руму, Яракъ у Кленакъ?

Колико бы требало одъ Н. Сада до Земуна идући на Карловце главнимъ друмомъ између Бешке и Марадика на Инђию, Стару и Нову Пазуу и Батайницу у Земунъ?

Колико бы требало одъ Н. Сада до Суботице идући на Сентомашъ, Тополу у Суботицу?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Кикинде идући на Темеринъ, Феудварацъ, Бечей Старый и Новый, Беодру у Кикинду?

Колико бы сати требало одъ Н. Сада до Темишвара идући на Жабаль и скелу преко Арадца, Бечкерека, Парданя, Улпеча у Темишваръ?

Овако може свакиъ учитель свое место узети, и с' овимъ разметомъ циркула дати деци да мере одстоянъ одатле пакъ на све краеве Войводства.

Г. Г. Приложници на фондъ „Школскогъ Листа.“

„правымъ подобаетъ похвала.“ Пс. 32. 1.

Г. Павле Георгиевић изъ Замбе кодъ Сексарда 210 ф.
Изъ Вуковара: ГГ. — Васил. Марковић 5 фор.
Констант. Михайловић 5 ф. Иоаннъ Михайловић 5 ф. Коста Михайловић 5 ф, Михаилъ Михайловић 4 ф. Тома Михайловић 1 ф. Васа Михайловић 2 ф. Михаилъ Ладић 5 ф. Тоша Станић 10 ф. Коста Стойшић 5 фор. Иоаннъ пл. Рогулић 5 ф. Петаръ Шкутарій 2 ф. Grof Eltz Károly 25 ф. Dr. Metzner Agoston 2 ф. Ђоко Бирра 2 ф. Андрија Бирра 1 ф. Стефанъ Бирра 1 ф. Васа Романовић 1 фор. Кузманъ Станић 1 ф. Павле Панић 1 ф. Алекса Панић 2 ф. Ђоко Стояновић 1 ф. Милошъ Смаић 1 ф. Иванъ Кливић 1 ф. Петаръ Мачковић 1 ф. Михаилъ Миросављевић 1 фор. Петаръ Радивојевић 1 ф. Ђоко Космановић 1 фор. Миша

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNIBELGRADE.BS

райковићъ 1 ф. Іоаннъ Ранчићъ 5 ф. Бранко Вукашиновићъ 5 ф. Anton Knoll 5 ф. Коста Адамовићъ 2 ф. Борђе Тетићъ 1 ф. Тоша Шећерковићъ 1 ф. Іоаннъ Іоанновићъ 1 ф. Гавро Теодоровићъ 1 ф. Хуго Топалковићъ 1 ф. Павле Іовановићъ 1 ф. Борђе Плавшићъ 4 фр. Павле Герчићъ 2 ф. Бoko Поповићъ 2 ф. Сума 339 ф. аустр. вр.

Ови се новци налазе на остави кодъ госп. Васе Марковића у Вуковару.

ГГ. Марко Романчићъ грађ. Земунскій 5 ф. Друштво Славенск. бала у Пешти 10 ф. Урошъ Лазаревићъ парохъ у Войки 10 ф.

Изъ Нов. Бечая. ГГ. Діонісіе Павловићъ Парохъ 2 ф. Лазаръ Азуцкій парохъ 50 нов. Стефанъ Марковићъ парохъ у Франъву 50 нов. Симићъ и Мравићъ 2 ф. Нікола Сечанскій 2 фор. Борђе Вуковъ 1 ф. Борђе Михайловићъ 1 фор. Дан. Димитрјивићъ 1 ф. Платонъ Маширевићъ 50 нов. Д. К. Папићъ 2 ф. Алекс. Мусулинъ изъ горн. Карловца 1 фор. Марко Котта 1 фор. Іоаннъ Киселичкій 1 ф. Яковъ Баеръ 50 нов. Алойсъ Лухедеръ 50 нов. Вас. Вуяцковъ 40 нов. Будимиръ Алексјивићъ 1 ф. Борђе Бугарскій 50 нов. Борђе Белићъ 50 нов. Димитрје Подгорчићъ 1 ф. Аца Кириловићъ 1 ф. Іоаннъ Стерговићъ 2 ф.

Изъ Новогъ Сада: Нъгово Високопреосвештенство Господинъ Епископъ Платонъ 20 ф. — ГГ. Гаврилъ Ползовићъ градоначелникъ 5 ф. Др. Іоаннъ Суботићъ 2 фор. Др. Светозаръ Милетићъ 10 ф. Борђе Вучерићъ 2 фор. Петаръ Нинковићъ проф. и управ. гимн. 2 ф. Др. Максимовићъ еданъ талиръ. Іосіфъ Матићъ ц. кр. маіоръ 2 ф. Борђе Чавићъ 1 ф. Н. Копривица 1 ф. Іоаннъ Малетићъ 1 ф. 50 нов. Светозаръ Ніколићъ 1 ф. І. Георгіјевићъ 1 ф. Іоаннъ Радвановићъ 1 ф. Іоаннъ Бадрљица 1 ф. Алекс. Борђевићъ 1 ф. Ігњатъ Адамовићъ 1 ф. Іосифовићъ 1 ф. Павелъ Николићъ Балта, парохъ 1 ф. Лазаръ Илићъ, учитель 3 ф. Алекс. Гавриловићъ, професоръ 3 ф. Новакъ Радонићъ, еданъ дукатъ. Теод. пл. Рогулићъ 3 ф. Исидоръ Коларовићъ, архимандритъ 5 ф. Лазаръ Єремићъ 2 ф. Нікола Продановићъ 1 ф. Марко Поповићъ 4 ф. Стефанъ Брановачкій 5 ф. Стефанъ Бокшанъ 2 ф. Савва Суботићъ 1 ф. Стояковићъ 1 ф. Пав. Мацванскій 2 ф. Ст. Николићъ 2 ф. Міхаилъ Іоанновићъ

1 ф. Живко Бурић 1 ф. Коста Радуловић 3 фор. I. Хохштайнъ, (еврей) 2 ф. Андрија Дабишић 1 ф. Павле М. Михайловић 1 ф. 50 нов. Радославъ Манойловић 1 ф. Савва Кузмановић 1 ф. С. Димитрѣвић 1. Стефанъ Барус ковић 1 ф. Петаръ Јовичић 3 фор. Андрија Петровић 5 фор. Добривой Вукадиновић 1 ф. Јоаннъ Маріановић 1 ф. Петаръ Летић 1 ф. Мил. Димигрѣвић 1 ф. Јоаннъ пл. Младеновић 1 ф. Григоріе Андреевић, парохъ 1 ф. Євтимій Мунчић 1 ф. Ђорђе Гаванскій 1 ф. Ђорђе Поповић 5 ф. Н. Н. 2 ф. 50 нов. Др. Јоаннъ Хаџић 5 ф. Андрија Монашевић, парохъ 1 ф. Любомиръ Стоядиновичъ, професоръ 1 ф. Др. Міхаиль Политъ 5 ф. Ђорђе пл. Новић 4 ф. Уредн. Школскога Листа 2 ф. 50 нов. Кондороши, адвокатъ 2 ф. Александръ Захарић, наместникъ 1 ф.

Изъ Вршца. ГГ. Филипъ Трандафировић протопресвитеръ 5 ф. Неименованъ приложникъ 2 ф. Богданъ Кузмановић 1 ф

Высокопреч. г. Патрікій Попескулъ архим. Гргет. 10 ф.

Изъ Оравице и Вранюце ГГ. Ђорђе Стаић ц. кр. срескій начелв. 5 фор. Јоаннъ Янковић ц. кр. ср. помоћн. 1 фор. Димитрій Стояковић ц. кр. пореза надзиратель 5 ф. Јоаннъ Јоанновић Митровчанинъ актуаръ грундкњига 5 фор. Франя Криринъ ц. кр. акт. гр. књига 1 фор. Фердинандъ Лазић асистентъ 1 ф. Алекса Бреминовъ рачуноводитель 1 ф. Сима Трифунеско бележникъ у Гревцу 1 ф. Марко Павловић, трговаць 5 ф. Алекса Петеръ трговаць 1 ф. Јуліе Шнабл (израилтянинъ) 2 ф. Стефанъ Савић бележникъ у Вранюцу 3 ф. — Сума 264 ф. 60 нов. аустр. вредн. 1 холандскій дукатъ и еданъ талиръ.

Ови се новци налазе на остави кодъ Сл. Уредништва „Србскогъ Дневника,“ у Новомъ Саду.

У 38. бр. Србск. Дневника одъ 15. Мая о. г. налази се да е благор. г. Ђорђе Манойловић адвокатъ у Вршцу приложіо на фондъ Шк. Листа 10 ф. аустр. вредн. —

И тако цела сума у готовоме новцу до данасъ на „Школскій Листъ“ приложенихъ новацъ износи у аустр. вредности 895 фор. 19. нов. 2 дуката и 1 талиръ, неузимајући сиречь у рачунъ обећане аљ јошъ неположене прилоге.

Издае Епископска књигопечатња у Новомъ Саду.